

## POSTANOWIENIE

Dnia 30 stycznia 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Barbara Skoczowska

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.  
po rozpoznaniu w dniu 30 stycznia 2019 r.,  
sprawy **G. H.**  
skazanego z art. 177 § 2 k.k. w zw. z art. 178a § 1 k.k.  
z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego  
od wyroku Sądu Okręgowego w J.  
z dnia 8 maja 2018 r., sygn. akt VI Ka [...]  
zmieniającego wyrok Sądu Rejonowego w B.  
z dnia 3 stycznia 2018 r., sygn. akt II K [...]

### **p o s t a n o w i ł**

- 1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;**
- 2. obciążyć skazanego G. H. kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego.**

### UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Rejonowego w B. z dnia 3 stycznia 2018r., sygn. II K [...] G. H. został skazany za to, że;

1. w dniu 28 września 2016r. na drodze wojewódzkiej nr [...] z miejscowości D., a następnie na drodze powiatowej nr [...] z O. przez P. i na dalszych 3 kilometrach do miejscowości Ł., znajdując się pod wpływem środka psychotropowego w postaci metamfetaminy prowadził w ruchu lądowym samochód osobowy A. nr rej. [...],  
tj. za czyn z art. 178a § 1 k.k. na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności;

2. w tym samym dniu na drodze powiatowej w okolicach miejscowości Ł. umyślnie naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu lądowym w ten sposób, że znajdując się pod wpływem środka psychotropowego w postaci metamfetaminy prowadził wymieniony w pkt 1 samochód osobowy i w wyniku niedostosowania prędkości i techniki jazdy do warunków panujących na drodze i ukształtowania drogi, niewłaściwego obserwowania przedpoła jazdy i znajdowania się w stanie psychofizycznym uniemożliwiającym bezpieczne prowadzenie pojazdu stracił panowanie nad pojazdem, którym zjechał na pas przeznaczony do ruchu z przeciwnego kierunku, gdzie doprowadził do czołowego zderzenia z prawidłowo poruszającym się samochodem osobowym O. nr rej. [...], na skutek którego oba pojazdy dachując wypadły poza jezdnię, w wyniku czego A. P. kierująca tym samochodem doznała obrażeń naruszających czynności ciała na okres ponad 7 dni, a pasażerka U. P. doznała urazów wielonarządowych w obrębie głowy, klatki piersiowej i jamy brzucha, które spowodowały jej śmierć na miejscu zdarzenia,

tj. za czyn z art. 177 § 2 k.k. w zw. z art. 178 § 1 k.k. na karę 8 lat pozbawienia wolności.

Na podstawie art. 85 § 1 i 2 k.k. i art. 86 § 1 k.k. Sąd Rejonowy wymierzył oskarżonemu łączną karę 8 lat pozbawienia wolności, z zastrzeżeniem na podstawie art. 77§2 kk, że z warunkowego zwolnienia oskarżony będzie mógł skorzystać nie wcześniej niż po odbyciu 6 lat i 6 miesięcy tej kary.

Nadto w wyroku tym orzeczono wobec G. H.:

- na podstawie art. 42 § 3 k.k. dożywotni zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym,
- na podstawie art. 43a § 2 k.k. środek karny w postaci świadczenia pieniężnego w kwocie 5.000 zł na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej,
- na podstawie art. 46 § 1 k.k. obowiązki zapłaty kwoty 10.000 zł na rzecz pokrzywdzonej A. P. tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę oraz po 15.000 zł na rzecz G. P., S. P. i E. P. tytułem zadośćuczynienia za spowodowanie śmierci U. P.,

- na podstawie art. 43b k.k. środek karny podania wyroku do publicznej wiadomości przez zamieszczenie jego treści na wskazanej w wyroku stronie internetowej.

Po rozpoznaniu apelacji wniesionej przez obrońców oskarżonego, Sąd Okręgowy w J. wyrokiem z dnia 8 maja 2018r., sygn. VI Ka [...] zmienił zaskarżony wyrok w ten tylko sposób, że wyeliminował zastrzeżenie co do warunkowego zwolnienia orzeczone na podstawie art. 77 § 2 k.k., a w pozostałym zakresie utrzymał wyrok w mocy.

Kasację od prawomocnego wyroku wniósł obrońca skazanego, który podniósł w niej zarzuty:

1. rażącego naruszenia art. 7 k.p.k. i art. 410 k.p.k. przez dokonanie niecałościowej i dowolnej oceny materiału dowodowego, co doprowadziło Sąd przyjęcia stanu faktycznego na podstawie wybiórczych ustaleń i jednostronnie niekorzystnego wariantu przebiegu zdarzeń objętych oskarżeniem bez analizy innych wariantów, co skutkowało błędem w przyjęciu, że do kolizji pojazdów doszło na przeciwnym dla skazanego pasie jezdni, a zatem jest on wyłącznie winny zarzuconego mu czynu;
2. rażącego naruszenia art. 7 k.p.k., art. 410 k.p.k., art. 201 k.p.k. i art. 424 § 1 i 2 k.p.k., polegającego na bezpodstawnym zaaprobowaniu błędnego stanowiska Sądu I instancji w zakresie oparcia ustaleń na podstawie opinii biegłego sądowego Z. T., a oddaleniu wniosku o dopuszczenie dowodu z opinii innego biegłego z zakresu wypadków drogowych przy uznaniu, że nie ma wątpliwości co do przebiegu wypadku, co skutkowało błędnymi ustaleniami o wyłącznej winie G. H.;
3. rażącego naruszenia art. 7 k.p.k. i art. 410 k.p.k. przez dokonanie dowolnej oceny dowodu i oparcie ustaleń na podstawie nieidentyfikująco oznaczonych próbkach krwi, co podważa ustalenie, że G. H. znajdował się pod wpływem metamfetaminy;
4. rażącego naruszenia art. art. 410 k.p.k., art. 7 k.p.k., art. 209 § 1 k.p.k. i art. 5 § 2 k.p.k. polegającego na pominięciu, że nie przeprowadzono sekcji zwłok ofiary wypadku U. P., w związku z czym przyczyna jej zgonu nie została ustalona w sposób pewny;

5. rażącej obrazę art. 433 § 2 k.p.k. oraz art. 457 § 3 k.p.k. polegającej na nienależytym rozważeniu zarzutu apelacji dotyczącego rażącej niewspółmierności orzeczonej wobec skazanego kary pozbawienia wolności i środka karnego dożywotniego zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym;
6. rażącego naruszenia prawa materialnego, tj. art. 178a k.k. i art. 178 § 1 k.k. przez bezpodstawne uznanie, że te przepisy mogą pozostawać w zbiegu idealnym, podczas gdy zachodzi tu zbieg pozorny, co winno prowadzić do przyjęcia kwalifikacji wyłącznie opartej na art. 177 § 2 k.k. w zw. z art. 178 § 1 k.k.

Mając na uwadze te zarzuty skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku w części co do rozstrzygnięcia o utrzymaniu tego wyroku w mocy i o przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi odwoławczemu.

Prokurator Rejonowy w B. w pisemnej odpowiedzi na kasację wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

#### **Sąd Najwyższy zważył, co następuje:**

Zgodnie z art. 519 k.p.k. i art. 520 § 1 k.p.k. kasacja, jako nadzwyczajny środek zaskarżenia, przysługuje stronie od prawomocnego wyroku sądu odwoławczego. Nie jest to zatem środek prawny, którym strona może skarżyć rozstrzygnięcie sądu pierwszej instancji. Konsekwentnie, zarzuty kasacji powinny wskazywać na uchybienia obciążające wyrok sądu odwoławczego, który orzekał w tej właśnie roli, rozpoznając zwykły środek odwoławczy od wyroku sądu pierwszej instancji. Ustawowy porządek proceduralny nie nadaje kasacji mocy środka inicjującego postępowanie w trzeciej instancji. Wszak orzeczenie sądu odwoławczego jest prawomocne i jako takie kończy postępowanie karne co do jego przedmiotu. Nadzwyczajny charakter kasacji jako środka zaskarżenia wyraża się w tym, że można w nim podnosić tylko zarzuty uchybień wymienionych w art. 439 k.p.k. lub innego rażącego naruszenia prawa, jeżeli mogło ono mieć istotny wpływ na treść orzeczenia (art. 523 § 1 k.p.k.).

Tak postrzegając ustawowe uwarunkowania kasacji należy już na wstępie stwierdzić, że żaden z czterech pierwszych zarzutów kasacji wniesionej przez obrońcę G. H. nie ma w istocie cech zarzutu kasacyjnego, mimo powołania przez

skarżącą formuły „rażącego naruszenia przepisów prawa karnego procesowego, mającego istotny wpływ na treść wyroku”. Jeśli bowiem Sąd Okręgowy utrzymał w mocy rozstrzygnięcie Sądu Rejonowego w części orzekającej o winie oskarżonego, w tym także o kwalifikacji prawnej przypisanych mu przestępstw, to strona kwestionująca takie rozstrzygnięcie środkiem nadzwyczajnym, powinna była podnieść zarzuty rażącej obrazy prawa polegającej na rozpoznaniu zwykłego środka odwoławczego z naruszeniem przepisów regulujących postępowanie odwoławcze, w szczególności obligujących do rzetelnego rozpoznania zarzutów apelacji. Normy te zamieszczone są przede wszystkim w art. 433 § 1 i 2 k.p.k. i w art. 457 § 3 k.p.k. W żadnym z przywołanych zarzutów kasacji skarżąca nie wymieniła tych przepisów. Wskazując natomiast na obrazę art. 5 § 2 k.p.k., art. 7 k.p.k., art. 201 k.p.k., art. 209 § 1 k.p.k., art. 410 k.p.k. i art. 424 § 1 i 2 k.p.k., obrońca skazanego ukierunkował zarzuty do postępowania toczącego się przed Sądem pierwszej instancji. Wszak w tym postępowaniu, a nie w odwoławczym, ciążyła na Sądzie orzekającym powinność stosowania wymienionych przepisów. Natomiast rolą Sądu odwoławczego było skontrolowanie w granicach zaskarżenia apelacyjnego, czy przy orzekaniu w pierwszej instancji, doszło do ich naruszenia. Ten obowiązek kontroli instancyjnej Sąd Okręgowy wypełnił przy rozpoznaniu apelacji złożonych przez obu obrońców G. H. i w uzasadnieniu wyroku wywiódł, że zaskarżony wyrok Sądu Rejonowego nie jest obarczony naruszeniem żadnego z przytoczonych przepisów.

Wobec braku zarzutów kasacyjnych w pkt 1-4, które wskazywałyby na obrazę art. 433 § 2 k.p.k. i art. 457 § 3 k.p.k., uzasadniona jest konkluzja, że skarżąca zmierza do ponowienia apelacyjnej kontroli wyroku Sądu Rejonowego z punktu widzenia wszystkich wymienionych w zarzutach przepisów regulujących postępowanie przed sądem pierwszej instancji. Postępowanie kasacyjne nie może natomiast powielać, ani korygować postępowania odwoławczego. Jeśli strona uznaje, że ma podstawy do wystąpienia z nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia, to w realiach niniejszej sprawy zarzuty powinny być skierowane wyłącznie do wyroku sądu odwoławczego, przy czym rzeczą skarżącego było wykazanie, że zarzuty apelacji nie zostały rozpoznane, bądź były rozpoznane nierzetelnie. Tego właśnie zabrakło w kasacji obrońcy. Jej wywód sprowadza się do polemiki ze stanowiskiem

Sądów obu instancji i forsowania tezy o potrzebie dopuszczenia dowodu z opinii innego biegłego z zakresu ruchu drogowego w celu zweryfikowania czy kierująca samochodem O. - A. P. w sytuacji bezpośredniego zagrożenia spowodowanego przez oskarżonego wjechaniem na jej pas ruchu powinna była podjąć inny manewr obronny. Należy w związku z tym zauważyć, że Sąd Okręgowy przekonująco wykazał, iż opinia biegłego Z. T. jest w tym zakresie pełna, jasna, wolna od wewnętrznych sprzeczności, w związku z czym nie ma powodów do powołania innego biegłego. Skarżąca nie zdołała wykazać w kasacji (pomijając brak podniesienia zarzutu obrazy art. 433 § 2 k.p.k.), że rozpoznanie apelacji było w tym względzie nierzetelne.

W podsumowaniu powyższych uwag Sąd Najwyższy stwierdza, że każdy z zarzutów w pkt 1 - 4 kasacji jest oczywiście bezzasadny.

W pkt 6 autorka kasacji, zarzucając obrazę prawa materialnego, utrzymywała, że jeśli przyjąć, iż oskarżony kierujący pojazdem pod wpływem środka odurzającego, w następstwie czego spowodował wypadek komunikacyjny, to nie popełnił dwóch przestępstw, lecz tylko jedno, kwalifikowane z art. 177 § 1 i 2 k.k. w zw. z art. 178 § 1 k.k. Przypisanie mu w tym stanie faktycznym odrębnie przestępstwa z art. 178a § 1 k.k. oznaczało, zdaniem obrońcy, naruszenie zasady, że ten sam czyn może stanowić tylko jedno przestępstwo. Tak stawiany zarzut jest także bezzasadny w stopniu oczywistym. Kwestia ta znalazła swoje rozwiązanie w orzecznictwie Sądu Najwyższego, co Sąd odwoławczy podkreślił w uzasadnieniu prawomocnego wyroku. Miarodajne w tym względzie jest zwłaszcza postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 28 marca 2002 r., I KZP 4/02 (OSNKW z 2002 r, z.5 - 6, poz. 37). Wykazano w nim, że z zasady sprawca taki odpowiada za dwa odrębne przestępstwa, a ewentualna redukcja ocen prawnokarnych powinna zostać dokonana – z uwzględnieniem konkretnego przypadku – przy przyjęciu, iż występki z art. 178a § 1 k.k. stanowi współukarane przestępstwo uprzednie. W niniejszej sprawie Sądy obu instancji odrzuciły możliwość takiej redukcji ocen, co przekonująco uzasadniły, a za przesądzający o odrębnym przypisaniu oskarżonemu czynu z art. 178a § 1 k.k. uznały fakt przejechania przez sprawcę dystansu ok. 20 km pod wpływem środka odurzającego przed spowodowaniem

tragicznego w skutkach wypadku. W kasacji nie przeciwstawiono temu rozstrzygnięciu żadnych rzeczowych argumentów.

Zarzut w pkt 5 ma tylko pozornie kasacyjny charakter. Wskazując na obrazę art. 433 § 2 k.p.k. i art. 457 § 3 k.p.k., skarżąca w istocie podniosła zarzut rażącej niewspółmierności orzeczonej wobec skazanego łącznej kary pozbawienia wolności, co zresztą wynika z pełnej formuły słownej zarzutu. Zarzut tej kategorii nie jest w kasacji dopuszczalny (art. 523 § 1 zd. 2 k.p.k.), o ile nie pochodzi ona od Ministra Sprawiedliwości – Prokuratora Generalny w sprawach o zbrodnie (art. 523 § 1a k.p.k.).

Z wszystkich tych względów Sąd Najwyższy na posiedzeniu bez udziału stron orzekł na podstawie art. 535 § 3 k.p.k. o oddaleniu kasacji jako oczywiście bezzasadnej.

O obciążeniu skazanego kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie art. 636 § 1 k.p.k. w zw. z art. 637a k.p.k.